

שני החדות מעדיה

גם יוגוסלביה

(ע. ק.) גם יוגוסלביה הכירה היום במדינת ישראל, ואס"כ, כמובן, אין בזה עוד הפתעה לא־חר. הכרת רוסיה, ראוי הדבר לציון מיוחד.

כי יוגוסלביה שמרה על עמ"דה מיוחדת לגבינו גם בתוך הגוש הסלאבי. למן וועדת־הח"קירה ועד לכ"ט בנובמבר (ועד בכלל) עמדה בפני כל להץ של הרוסים והתעקשה לתמוך בפיי־דרליזציה לעומת החלוקה. והיו לו לטיטו נימוקים מיוחדים — ומוצדקים — לכך. הוא, שנלחם על איחוד הלאומים השונים במדינתו, הוא אבי רעיון הפידי־רציה בבלקן לא יכול היה לס"טות מעקרוננו לגבי ארץ ישראל דוקא ולהסיף להפרדה.

אולם כל זה — לכתחילה, לי־אחר המעשה, לאחר שהכרזנו כבר על מדינה — שאני, כי מה שלא תעשה הטענה ומה שלא יעשה אפילו הלחץ הרוסי — תעשה העובדה.

וגם מבחינה אחרת, — מי־דית וחיונית, — חשובה לנו היום הכרתה של יוגוסלביה דו־קא. היא המדינה הקרובה לנו ביותר, באיזור הים התיכון, מ־כל המדינות שהכירו בנו עד הנה. ועתה לאחר שהכירה, יכולים אנו לפנות אליה באו־רת רשמית ולבקש עזרה. והשי"מוש בנמלים ובשדות התעופה של יוגוסלביה יכול להיות מכל־ריע בשבילנו — אם יינתן לנו מיד.

חומות ירושלים

המאורע הוא רק בן כמה שעות בלבד, ועוד יעברו ימי דור ודורותיים — עד שנתפוס אותו בכל הדרו.

עד שיקומו משוררי ישראל וישירו את שירת שומרי חומות ירושלים 'אלה... אלף־ושלוש' מאות יורשי המכבים, שנצמדו אל שריד תפארתנו, עמדו בבידוד חמשה הדשים, ללא מים וללא מזון, ולא נעו ולא זזו... העולם ה"נאור" כולה נרעש כביכול על הסכנה הצפויה לק"דושת ירושלים עומד מנגד... עד שזכו ליום הזה, וראו לראשונה מגיני ישראל מתקרבים אליהם, עולים משער ציון ומושיטים ל־הם יד גואלת... ומביאים את גבורתם, את ייסורי בידודם ואת עקשנותם העילאית של שכרה. וירושלים המקודשת אלף מו־נים בדם ודמע — נתקדשה פ־עם נוספת.